

En Nat blev han vækket af en langtrukken Klagelyd, som han i Begyndelsen slet ikke kunde forklare sig, indtil det gik op for ham, at det var Brandhornets Tuden. Han sprang i Hast op af Sengen, og næppe havde han faaet nogle Klæder paa sig, før han hørte Støj i Huset: Døren gik op, og den halte Lone viste sig i Vadmelsklokke og med et tændt Lys mellem sine kramperystende Hænder.

„Hr. Pastor! . . . Der er Ild!“ skreg hun, ganske blaa i Ansigtet; — som alle andre, der havde oplevet Vejlbys Brand, kunde hun ingensinde høre Brandhornet uden at blive helt forvildet af Skræk.

Overalt i Byen var man kommen op af Sengene og løb hid og did med Lygter ude paa Gaden. Det viste sig imidlertid snart, at det blot var et lille Hus øvre i Nabosognet, der brændte; og da Sprøjten var kommen vel afsted sammen med fornødent Mandskab, faldt Byen atter til Ro.

Men den skete Forstyrrelse havde indjaget Emanuel en saadan Følelse af Uhygge, at han endnu samme Nat tog en afgørende Beslutning. Han vilde gøre Alvor af at gifte sig hurtigst muligt. Han følte, at han ikke vilde kunne udholde at leve en lang, mørk Vinter i denne triste Ensomhed. Hvad havde han ogsaa at vente efter,